

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνάντηση Μητσοτάκη - Ερντογάν

Του **ΠΑΝΑΓΗ ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ**
p.galiatsatos@realnews.gr

Τα 5 «αγκάθια» στην ατζέντα της Νέας Υόρκης

Στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, ο Έλληνας πρωθυπουργός θα θέσει στον Τούρκο Πρόεδρο το ζήτημα του casus belli. Τα ανοιχτά μέτωπα με το τουρκοβιβλικό μνημόνιο, το καλωδίο διασύνδεσης Κρήτης - Κύπρου, οι παραβιάσεις στο Αιγαίο και οι «κορώνες» για τη μουσουλμανική μειονότητα

Η επόμενη συνάντηση του Κυριάκου Μητσοτάκη με τον Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν θα γίνει στη Νέα Υόρκη, στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ. Την προανήγγειλε με τηλεοπτική του συνέντευξη ο υπουργός Εξωτερικών, Γιώργος Γεραπετρίτης, που την προσδιόρισε χρονικά στο διάστημα ανάμεσα στις 22 και στις 26 Σεπτεμβρίου. Ο Γ. Γεραπετρίτης δήλωσε ότι η συνάντηση δεν θα είναι απλώς εθιμοτυπική, κάτι που σημαίνει πως σε αντίθεση με ό,τι έγινε τον Ιούλιο στη Σύνοδο Κορυφής στη Χάγη, η συγκεκριμένη συνάντηση θα έχει και ατζέντα και διάρκεια. Δεν θα είναι μια εύκολη υπόθεση, γιατί τα θέματα που θα μπουν στο τραπέζι και από τις δύο πλευρές αναμένεται να προκαλέσουν τριβές και εντάσεις. Αλλωστε, στο

d.mihalis@realnews.gr

η άποψη
 του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΙΧΑΛΕΛΗ**

Αδύνατη εξίσωση;

ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ θεωρίας είναι πολύ εύκολο -και ενδεχομένως αυτή να είναι μία από τις παγίδες στις οποίες έχει πέσει η ελληνική «διπλωματική σκέψη»- να ανηπαρερχόμαστε το πρόβλημα, αντιμετωπίζοντας κάθε κίνηση της Τουρκίας ως απόρροια της εμπεδωμένης στρατηγικής σκέψης περί «Γαλάζιας Πατρίδας» ή της εκ των πραγμάτων αναθεωρητικής διάθεσής της. Το ότι αναγνωρίζουμε «εξ όνυχος τον λέοντα», θα έπρεπε να μας υποχρεώνει να συνειδητοποιήσουμε ότι... κάπου κρύβεται και το υπόλοιπο λιοντάρι! Αφού η Τουρκία διαπίστωσε ότι δεν μπορεί να υλοποιήσει τις πάγιες διεκδικήσεις της διά της ευθείας οδού, υιοθετεί δοκιμασμένες τακτικές από το... οθωμανικό παρελθόν της: την «πολιορκία», τον «αποκλεισμό» και τη χρήση Κερκόπορτας. Μια τέτοια επιχείρούν να ανοίξουν «πρόθυμοι» -κατά τα άλλα- σύμμαχοι Ευρωπαίοι αρχηγοί, προκειμένου να εισέλθει διά της πλαγίας η Τουρκία στην ευρωπαϊκή άμυνα. Αλλωστε, λόγω του καθεστώτος της, η γειτονική χώρα έχει να προσφέρει στους πρόθυμους Ευρωπαίους, πολλά από όσα δεν βρίσκουν στις πατρίδες τους: αναλώσιμο ανθρώπινο υλικό, ατελείωτες επενδυτικές ευκαιρίες, αλλά και ένα δήθεν «έμπιστο» πρόσωπο στα ανατολικά σύνορα της Ε.Ε., δίπλα από τη φλεγόμενη και σπαρασσόμενη Μέση Ανατολή...

Αλλά και την τακτική της «πολιορκίας» έχει επιλέξει η Τουρκία - αφού δεν μπορεί να επιτεθεί ευθέως στην Ελλάδα: έχει αναπτύξει στη δυτική και στην ανατολική Λιβύη, τώρα στην Αίγυπτο και ήδη στα βόρεια βαλκανικά σύνορά μας (π.χ. Αλβανία, Σκόπια), δυνάμεις, αλλά και σχέσεις που καθιστούν τη χώρα μας στρατηγικά περικυκλωμένη. Η Ελλάδα δεν μπορεί και δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα της απομόνωσης. Οφείλει να δημοσιοποιήσει αυτά τα σχέδια της γειτονικής χώρας, που μόνο αγαθά δεν είναι. Και ο εκνευρισμός της Αγκυρας, το τελευταίο διάστημα δείχνει ότι μάλλον έχουν γίνει θετικές κινήσεις, που πρέπει να πολλαπλασιαστούν. Και παράλληλα να δημιουργηθούν και νέες συνεργασίες με βαλκανικές -και όχι μόνο- χώρες. Τα πάσης φύσεως συμφέροντα οφείλουν να ευθυγραμμίζονται και να υποτάσσονται στο ύψιστο εθνικό συμφέρον. Ευκαίιο θα ήταν, η Ελλάδα να απαλλαγεί το ταχύτερο από τη μέγερνη της διπλής αλυσπελούς εμμονής: των μεν που φορούν πανοπλία του «τουρκοφάγου» και των δε που -παρά τις προκλήσεις- εμμένουν στην ήπια γραμμή. Η εξίσωση των ελληνοτουρκικών είναι τυπικό δείγμα «αδύνατης εξίσωσης»: δεν λύνεται, δεν θα λυθεί. Θα υπάρχει, μεν, αλλά πρέπει να προσαρμοστεί στους όρους του εθνικού συμφέροντος.

διάστημα που έχει μεσολαβήσει από την τελευταία ουσιαστική συνάντηση των δύο ηγετών (στη Νέα Υόρκη, πριν από έναν χρόνο) στις διμερείς σχέσεις έχουν παρουσιαστεί πολλά εμπόδια και το κλίμα στα ελληνοτουρκικά έχει επιδεινωθεί. Διπλωματικές πηγές επισημαίνουν πως δεν θα πρέπει να περιμένει κανείς απαραίτητα βελτίωση των διμερών σχέσεων, ούτε καν μια συμφωνία για τη συνεδρίαση του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας, που παραμένει σε εκκρεμότητα εδώ και έναν χρόνο.

Απαιτεί ρόλο και λόγος

Ασφαλώς το μεγαλύτερο «αγκάθι» στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι η απαίτηση της Τουρκίας να έχει λόγο και ρόλο σε οτιδήποτε συμβαίνει στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου, επικαλούμενη τα όρια της «Γαλάζιας Πατρίδας» και του τουρκοβιβλικού μνημονίου, αλλά και δικαιωμάτων από ένα Διεθνές Δίκαιο που μόνο στη φαντασία των Τούρκων υπάρχει. Η Ελλάδα έχει ήδη αντιμετωπίσει αυτές τις τουρκικές διαθέσεις στο έργο του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Κρήτης - Κύπρου, δύο φορές (την πρώτη στην Κάσο και τη δεύτερη σχεδόν στα χωρικά ύδατα της Κρήτης). Η Αγκυρα προσπάθησε να κάνει το ίδιο πριν από έναν μήνα, παρενοχλώντας το ερευνητικό